

— for at lokalisere mine Ytringer — paa Christianshavn skulde betale for de Binduer, som bleve slaaede ind i Amaliegade, men jeg vil dog finde det i sin Orden, at den foraar- sagede Stade ikke skulde bæres af den Udflydige, som har været Gjenstand for Molesti paa sin Eiendom — og her vil jeg tillade mig at indskyde en Bemærkning, hentet netop fra de engelske Love. Der er man nemlig ikke bleven staaende ved Begrebet Kommune, man er gaaet til en mindre territorial Betegnelse, nemlig det, som i det engelske Sprog hedder „a hundred“, hvorved forståes en Samling af hundrede Familier, altsaa i Almindelighed en langt mindre Deel, end der er Spørgsmaal om, naar Talsen er om en Kommune. Jeg indseer nu meget vel, at Begrebet Kommune ikke kan finde en saadan Anvendelse, at det vilde stemme med Retfærdighedens Fordringer og Forudsætninger, og hvormeget jeg end kan være tilbøielig til at understøtte den Tanke, der ligger til Grund for Forslaget, kan jeg dog ikke nægte, at det i sin nærværende Form vistnok har adskillige praktiske Vanskeligheder; der er saaledes mange Enkeltheder, som jeg nu ikke skal forbyde mig i, men som forekomme mig at vise, at det er mindre vel stikket til at tjene som Stof for en meget dybtgaaende Behandling af denne Materie. Naar der saaledes i § 3 tales om Indstævning, saa kan man ikke see, om det er den ærede Forslagsstiller's Mening, at denne Indstævning skal stee ved Dyrighedens eller ved den Skadelidtes Foranstaltning. Da jeg ikke faaer Svar herpaa, vil jeg gaae til § 6, hvor der vel findes Udtrykket „ikke hjemforlovede Krigsfolk“, men hvor jeg dog er tilbøielig til at troe, at den ærede Forslagsstiller ikke vil have Noget imod, at Ordet „ikke“ gaaer ud, da vi netop i den sidste Tid have seet Scener af de hjemforlovede Krigsfolk, hvorved det vist havde været ønskeligt, at et saadant Tilfælde var blevet behandlet paa den Maade, som den ærede Forslagsstiller har tilsigtet. Naar der i § 8 tales om, at ingen Vidnesførsel skal finde Sted, saa veed jeg ikke, om Grunden hertil er den, at den ærede Forslagsstiller ikke er meget tilbøielig til at gaae ind paa Noget, der seer ud som juridiske Beviser; jeg kan ikke indsee Grunden, hvorfor Vidnesførsel skal bortfalde,

eftersom den i mange Tilfælde kan være den eneste Maade, hvorpaa man kan ramme den rette Misgjerningsmand; det turde være mere praktisk at gjøre, som de Engleske have gjort, idet de nemlig have anordnet, at Indvaanerne i det omtalte mindre territoriale Distrikt skulde, uagtet de ere interesserede i Erstatningens Udbetaling, alligevel være Vidner; derved troer jeg, at et Resultat langt snarere kan opnaaes end ved at lade Vidnesførselen overhord, som er et naturligt og i Folkets Retssbevidsthed dybt indprentet Beviis. Naar der dernæst i § 10 tales om, at Erstatningen i ethvert Fald navnlig skal falde tilbage paa dem, som have været tilstede ved Dpløbet, da maa jeg sige, at Tanken dermed heller ikke er mig fuldkommen klar; jeg mener, at den dybere Tanke i Udkastet skulde være den, at Borgerne skulde have en Opfordring til at forhindre Dpløb, eller ialtsald til at angive de sande Gjerningsmænd, men naar de ikke maae være tilstede, kan jeg ikke see, hvorledes de kunne være istand til at angive de rette Misgjerningsmænd. Den ærede Forslagsstiller sagde før, at de skulde sjerne sig og nøde Andre til at sjerne sig, men hvorledes kan man nøde Andre til at sjerne sig, naar man ikke selv maa være tilstede? Dette viser altsaa, at der vil frembyde sig betydelige Vanskeligheder i at anvende flere af Udkastets Bestemmelser; jeg vil ikke forbyde mig i Enkelthederne, men anbefale den Tankegang, der ligger til Grund for Lovforslagets § 1, idet jeg skal afvente Diskussionens videre Gang for at tage Bestemmelse, om jeg skal stemme for eller imod Sagen.

Merk: Jeg gaaer ud fra den Forudsætning, at den ærede Forslagsstiller, ved at forelægge nærværende Lovforslag, nærmere har tænkt sig at ville bringe selve Tilstanden af Politivæsenet, og da navnlig i Provindsferne — for Hovedstadens Bedkommende er jo Politivæsenet Gjenstand for særegne Forhandlinger — under Diskussion her i Salen, end at faae det Forslag, han har forelagt, sat igjennem som Lov. Og naar man gaaer ud fra denne Forudsætning, troer jeg, at der for Kommunernes Bedkommende kunde være Anledning til at hde ham Tak for det, han saaledes har gjort — dog kun forsaavidt som han har gjort et Skridt